

ρωμάς. Μὰ ποῦ εὐρίσκονται τόσα ἑκατομμύρια δεκάρες εἶναι ἀτελίωτες, πηγὴ ἀνεξάντλητος; καὶ τοῦτο στὸ βεβαιῶ διότι ἐνῷ αἱ εἰσπράξεις γίνονται ἐνταῦθα διὰ χαρτίων ἢ ἀργυρῶν νομισμάτων, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἡ Κυβέρνησις πάντοτε στέλλει χρήματα εἰς πεντόφραγκα ἀργυρᾶ. Λοιπὸν;

"Αραχθος.

Η ΧΟΛΕΡΑ

Εἰς πολυανθρώπους πόλεις, ἐν αἷς μάλιστα ὑπάρχουν χιλιάδες πτωχῶν οἰκογενειῶν, αἱ φρόνιμοι Κυβερνήσεις, νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουν, ὅπως ἔρχονται ἐξ ἐπιχολέρων μερῶν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν κάθαρσίν των, πρόσφυγες, οὐδὲ σχηματίζουν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων τούτων λοιμοκαθαρτήρια, διότι ἀναλαμβάνουν μεγάλην εὐθύνην.

Τοὺς πρόσφυγας τούτους μετὰ τὴν κάθαρσίν των μεταφέρουν δι' εἰδικῶν ἀτμοπλοίων καὶ τοποθετοῦν κατὰ τμήματα εἰς μέρη παράλιξι ὀλιγοκατοίκητα, καὶ μάλιστα ὅταν ᾔνε θέρους, καθ' ὃ προτιμῶνται αἱ ἐξοχαὶ τῶν πόλεων, φροντίζοντες συγχρόνως νὰ χορηγῶσιν αὐτοῖς πᾶν τὸ ἀναγκαίον.

Τῶν φρονίμων ὀλίγα... Μᾶς ἀρκεῖ ὁ τύφος, ὁ ὁποῖος ἐθέριτε προδιετία· χιλιάδας συμπολιτῶν μας· ἀρκεῖ ἡ ὀφθαλμία κατόπιν ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις· ἕνεκα τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσφύγων, οὓς συνεσώρευσεν ἐνταῦθα, ἀντὶ νὰ τοὺς σκορπίσῃ, ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ κυβερνητικὴ ἀπρονουσία — μᾶς ἀρκεῖ ἡ εὐλογία τὴν ὁποῖαν κατέστησεν ἐνδημικὴν ἡ γενικὴ ἀπροβλεψία. — "Ἦδη ἐπαπειλούμεθα καὶ ἀπὸ χολέραν!

Προσεῖχάτε πολὺ, διότι ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ τύφλωσίς σας ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς μέχρι στεφάνης. Προσεῖχάτε πολὺ μὴ συμβῇ ὅ,τι εἰς Σύρον κατὰ τὸ 1865, ὅτε ἐγερθέντες οἱ κάτοικοι, **καλῶς ποιήσαντες**, δὲν ἐδέχθησαν τοὺς ἐκ μολυντικῶν μερῶν ἀφίχθέντας καὶ τότε

μόνον ἡ Κυβέρνησις ἀνοίξε τὰ στραβά της, τοὺς ἐτοποθέτησε τοὺς πρόσφυγας, ὅπου ἔπρεπε, τοὺς παρήξεν ὅλα τὰ μέσα καὶ οὕτω ἀπεφύγομεν τὸ κακόν.

"Ἄς τ' ἀνοίξῃ λοιπὸν καὶ τώρα.

Φαλέξ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ *)

I

Τὰ βλέπετε; εἶν' ἡ σποδὸς φυγόντος μεγαλείου·
Εἶναι μνημεῖα ἱερὰ καὶ δόξα τεθαμμένη·
Μαρτύρια πιστότατα τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου·
Σοφία ἀνατείλασα ἀρχαία, κεκρυμμένη.
Εἶν' ἡ διάνοια αὐτὰ, τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων·
Τὸ δὲ ὥραϊον καὶ καλὸν ἐνθάδε εἶχε θρόνον.

Τί κόσμος μέγας! Φῶς λαμπρὸν στήν κτίσιν πελαγίζει,
Σοὶ ἀνυψοὶ τὸ φρόνημα καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.
"Ἐκαστον τρίμμ' ἀγάλματος καὶ λίθου ἐνθυμίζει
Καὶ παρελθούσαν εὐκλειαν καὶ τρομερὰν δουλείαν.
Τῷ ὄντι τ' ἄψυχα αὐτὰ λαλοῦσι μ' εὐγλωττίαν,
Καὶ δίδουσιν, ὡς ἔδωκαν, ἡμῖν ἀθανασίαν.

Κλίνομεν γόνυ πρὸ αὐτῶν. Τελέσωμεν θυσίαν
Εἰς πνεῦμα, εἰς διάνοιαν, εἰς τέχνην, στὸ ὥραϊον·
Εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ καλοῦ, προσφέρωμεν λατρείαν·
Τὸν κόσμον χαιρετίζωμεν τὸν μέγαν, τὸν ἀρχαῖον.
Οὕτως ποτε μᾶς ἤγαγεν εἰς δόξαν οὐρανίαν
Καὶ τέως πάλιν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπηγγέλλη κατὰ τὸ δοθὲν ἐν Ὀλυμπίαις τὴν 24 Μαΐου ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων συμπόσιον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 503)

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκατὴν πρωϊνὴν ὥραν ὄχημά τι ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄμαξ κυρίου τινος ἔστη ἔμπροσθεν τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τοῦ οἰκήματος.

"Ἀνθρωπός, ὅστις ἐφαίνετο ἐξήκοντα πέντε ἢ ἑβδομήκοντα ἐτῶν κατελθὼν τοῦ ὀχήματος ἔκρουσε τὴν μικρὰν θύραν τοῦ οἰκήματος.

— Δέχεται ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ; ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην ὅστις ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃτε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Διδάκτωρ **Σαρδονῶ**

ιατρός φρενολόγος

Καὶ εἰσελθὼν ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν Ζεννὺ λέγων αὐτῇ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κ. βαρόνον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν θύραν ἀνέμενε τὸν διδάκτορα ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ βαρόνος ἐφάνη σχεδὸν πάραυτα ἐκπεπληγμένος, ἀνήσυχος.

"Ἐπειδὴ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἔμεινεν ἀνοικτὴ, ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν ὑπρέτην ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τείνοντας τὸ οὖς. Ὁ βαρόνος ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον τοῦτον, κ. βαρόνε, εἶπεν ὁ ἱατρός· ἕκαστος μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἐν πρώτοις παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγῇτε διὰ τὴν ἐδῶ παρυστιάν μου, ἥτις δὲν προσεκλήθη. Ἐκ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μου θὰ ἐμάθατε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἱατροῦ φρενολόγου γνωστοῦ ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχοντος ἐν Ὠτέιλ φρενοκομεῖον.

"Ἐγράψατε εἰς τὸν κ. "Εδδισσον τοῦ οἴκου Κόλλιν "Εδδισσον, Κάππερ καὶ Σα ἐν Λιβερπούλῃ περὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀνεψιάς τοῦ κ. "Εδδισσον, ἥτις ἀπώλεσεν αἵφνης τὸ λογικόν;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤνοιξαν τέλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀνεγνώρισε τὸν Βλαιρῶ, μὴ ἔχοντα πλέον οὔτε τὴν αὐτὴν μορφήν, οὔτε τὴν αὐτὴν φωνήν.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀπῆντησεν.

II

Ἀνέλωμεν, ὦ φίλοι μου, τὸ Κρόνιον πρὸς ὥραν
Καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἴδωμεν τὴν Ἄλτυν τὴν ἁγίαν·
Ἐκείθεν ἃς θαυμάσωμεν τὴν θεῖαν ταύτην χώραν,
Τὴν τόσῃν τέχνῃν κλείουσιν καὶ ἄπειρον σοφίαν.
Ναί· εἰς τὰ ὕψη ὁ θνητὸς ἐκεῖ μεταρσιούται·
Ἐρπών χαμαί, τὸ πνεῦμα του, ὁ νοῦς καταδηλοῦται.

Ὅποια φύσις πρὸ ἡμῶν ἀπλοῦται θαυμασία!
Ὅρη καὶ δάση γραφικὰ· λόφοι τερπνοὶ ὠραῖοι,
Ἄλση ἐπίσης ἱερά. Τί θέα ἐξαισία!
Ὁ δ' Ἀλφειὺς τὸν πόδα των φιλῶν ἡσύχως ρέει.
Ἐνῶ ὁ Κλάδεως ἐγγὺ φλυάρεως κελαρύζει,
Καὶ εἰς τὴν λόχμην τὸ πτηνὸν τὸ ἄσμά του τονίζει!

Ἀλλὰ τί θέα εἶν' αὐτῇ τῶν λίθων ἡ σωρεία;
Ὡ! ἤδη ἀκατάληπτος παλμὸς ἐντὸς μας πάλλει!
Καὶ θλίβεται, κ' ἐνθουσιᾷ συνάμα ἡ καρδιά
Ζαὶ ζάλη ἀγανάκτησις ἐγείρεται μεγάλη.
Οἴμοι! Δεινῆς καταστροφῆς ἐκεῖ ἀπλοῦται χλαίνη.
Ὡ φαντασία, ποῦ εἰσὶ τόσα λαμπρὰ τεμένη;

Ὅλα σποδός! Ἐρείπια ὑπὸ τὴν γῆν θαμμένα·
Συντρίμματα τῶν ἐποχῶν φανατισμοῦ ἀγρίου·
Ἐν σκότει ἦσαν ζοφερῶ αἰῶνας τεθεμμένα,
Καὶ ὑπὸ ξένων εἶδον φῶς καὶ πάλιν τοῦ ἡλίου.
Σύλλεξον νῦν τὰ τρίμματα τῶν λίθων τὰ μυρία,
Καὶ στήσον πάλιν τοὺς ναοὺς τοὺς τότε, φαντασία.

Κάτω λοιπόν! Χωρήσωμεν εὐθὺ πρὸς τὸ Ἡραῖον·
Καὶ τὸν Ἑρμῆν προσδλέψωμεν ἐκείσε μετὰ θάμβους·
Τοῦ Πράξιτέλους εἶν' αὐτὸ τὸ ἀγαλμα τ' ὠραῖον·
Τέχνη ἀρίστη αἰρούσα παντοτεινοὺς θριάμβους.
Ἰδετε! Ἐχει ἔκφρασιν ἁρμονικὴν γλυκεῖαν·
Βλέπετε στὸν λίθον καὶ ζῶν, καὶ αἶμα, καὶ καρδίαν.

— Ἐγράψατε δύο ἐπιστολὰς εἰς τὸν κ. Ἐδδισσον.

— Μάλιστα, δύο ἐπιστολὰς.

— Ὁ κ. Ἐδδισσον ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ
πρῶτόν σας γράμμα, ὅτε ἔλαθε τὸ δεύτερον. Τὸ πρῶτόν
σας γράμμα, κ. βαρόνε, ἐπληροφόρει τὸν κ. Ἐδδισσον περὶ
τοῦ ἀπροσδοκῆτου θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἀδελφοῦ σας
καὶ μ' ἐγνωστοποιεῖ αὐτῷ τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν, ἐν ᾗ εὐρί-
σκετο ἡ δεσποσύνη Λουκία Γλανδάς, ἀνεψιὰ του, τὸ μόνον
τέκνον ἀδελφῆς του τινος, τὴν ὅποιαν πολὺ ἠγάπησεν. Ὁ
κ. Ἐδδισσον, τὸν ὅποιον δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω,
εἶναι, φαίνεται, ἐξαιρετος ἄνθρωπος.

Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ Βλαϊρῶ,
ἐξαγαγὼν τῶντι γράμμα τι ἐκ τοῦ κόλπου του, ὁ κ. Ἐδ-
δισσον, λησμονῶν τὸ παρελθόν, τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν τοῦ
ἐπροξένησεν ἡ ἀνεψιὰ του, ἥτο ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ τὸ
σφάλμα της καὶ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν πλησίον του. Δυστυ-
χῶς ἡ φρικαλέα ἀσθένεια, ὑπ' ἧς προσεβλήθη ἡ ἀνεψιὰ του,
ὑποχρεοῖ αὐτὸν νὰ λάβῃ ἄλλην τινὰ ἀπόφασιν. Δὲν δύνα-
ται πλέον νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς οἰκίας του,
ἀλλὰ συγχωρήσας ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴν πλησίον του, ὅ-
πως ἐπιτηρῇ τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς εἰς αὐτὴν
ἀποδιδομένας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ οἰκτρὰ κα-
τάστασις της. Θέλει λοιπόν, ἐλπίζων ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ
θεραπεύσῃ αὐτὴν, νὰ τὴν θέσῃ εἰς τι φρενοκομεῖον πλησίον
τῆς Διβερπούλης. Τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο διεσθύνει ὁ περι-

Ἦδη τὸ βῆμα φέρωμεν καὶ πρὸς τὸ Φιλιππεῖον·
Ὁ Ἄρης σταίνει Μακεδῶν ἐδῶ τ' ἀγάλματά του·
Εἶν' ἄκρον τοῦτο σεβασμοῦ περιφανὲς μνημεῖον,
Καὶ σῆμα τὰ λαμπρὰ δηλοῦν ἐκεῖνα σχέδιά του.
Προσφέρ' εἰς ἀδελφὸν λαὸν τὴν ἄρρηκτον φιλίαν,
Καὶ μετ' αὐτοῦ πορεύεται θριαμβικὴν πορείαν.

Εἰς τὴν Παλαιστραν ἄγωμεν. Τοὺς ἀθλητὰς ἴδωμεν·
Ὅποιαν ρώμην καὶ ἰσχὺν δεικνύουν ἐν τῇ πάλῃ!
Ἐπόθουν στὸ Γυμνάσιον κ' ἡμεῖς νὰ ἀσκηθῶμεν,
Πλὴν νάρκη τις τὰ νεῦρά μας, χαυνότης περιβάλλει·
Ἐπόθουν ἤδη νικητὴν νὰ στέψω νεανίαν,
Δὲν βλέπω ὅμως παλαιστὴν, ἀλλὰ τὸν θηλυδριάν.

Ἐμπρός! Στὸ βουλευτήριον· στῶν δικαστῶν τὸ δῶμα·
Τρέμω ἐδῶ. Ὁ Ὀρκιος μεγάλως μὲ φοβίζει·
Κρατεῖ εἰς χεῖρας κεραυνόν· τὸ φλογερὸν του ὄμμα,
Τὸν φαῦλον, τὸν ἐπιόρκον ὀργίλως ἀτεινίζει.
Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Πομπικῆς Εἰσόδου ἃς τραπῶμεν
Στὸ Στάδιον, καὶ ἀθλητὰς ἐκ νέου ἃς ἴδωμεν.

Ἰδοὺ κ' οἱ Ζᾶνες. Ἡ ποιὴν ἀνδρῶν ἀπατεῶνων,
Ὡν τὰ ὀνόματα εἰσὶν ἐπιτετυπωμένα,
Ἴν' ὅσιν ἀνεξίτηλα εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον,
Κι' ὡς ἐπιόρκων γνῶρισμα νὰ κείνται τεθειμένα.
Ἐὰν δὲ Ζᾶνας καὶ ἡμεῖς ἐσταίνομεν, ὦ! τότε
Δὲν θὰ μᾶς ἐφενάκιζον οἱ κλέπται, οἱ προδόται.

Μὴ περαιτέρω. Στῆς Ἥχους νῦν τὴν Στοᾶν σταθῶμεν·
Τὸ Στάδιον εἰς τοὺς νωθροὺς ὑπάρχει κεκλεισμένον·
Καλύψωμεν τὸ πρόσωπον. Εἰς τὴν κρυπτὴν κρυβῶμεν·
Δὲν ἔχομεν τὸ μέτωπον μ' ἐλαίαν ἐστεμμένον.
Ἡ μαλθακότης, ἡ τρυφή ἐκείθεν δὲν εἰσδύουν·
Ὅσοι τὴν ὕλην προσκυνοῦν, στὴν ἀρετὴν δὲν θύουν.

φανῆς διδάκτωρ Οὐσσων, συνάδελφος καὶ φίλος μου.

Μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς δευτέρας ὑμῶν ἐπιστολῆς, κ.
βαρόνε, ὁ κ. Ἐδδισσον μετέβη παρὰ τῷ διδάκτωρ Οὐσ-
σων, ἀπεφάσισαν δὲ ἀμφότεροι, ἵνα ἡ Λουκία Γλανδάς με-
τενεχθῇ ὡς τάχιον εἰς Ἀγγλίαν. Ἀλλως, κύριε βαρόνε,
βλέπετε τί μοι γράφει περὶ τούτου ὁ διδάκτωρ Οὐσσων· ἡ
ἐπιστολὴ αὕτη προέρχεται ἀπὸ αὐτὸν, εὐαρεστήθητε νὰ τὴν
ἀναγνώσῃτε.

Ὁ βαρόνος ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω αὐτὴν ταχέως.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην, κύριε, εἶπεν.

— Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ, κύριε βαρόνε, θὰ δυ-
νηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἀκριβῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τι

Τί δούπος στὸν Ἰππόδρομον; Ἴπποι ἐκεῖ ἀκμαῖοι
Ἑλληνικοὶ φριμάσσονται, σφριγῶσιν, ἀμιλλῶνται.
Ἰδοὺ οἱ ἀναβάται τῶν! Ἄνδρες σεμνοὶ, ὠραῖοι
Ξάνθος, οἱ Ἴπποι Πήγασος, ἀκούω νὰ καλῶνται,
Καὶ ὄχι, ὄχι Δαγκοβέρ, Νινούτσιος, Ὁσμάνος
Μπραγντών, Ἀχμέτ καὶ Ἐβελιν καὶ Φῶξ καὶ Ταλισμάνος.

Στρέψωμεν νῦν πρὸς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ Ὀλυμπίου.
Καὶ στοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἐνέγκωμεν θυσίαν.
Εἶναι τὸ ἔργον τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τοῦ Φειδίου,
Ὅπερ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς προσδίδει μ' ἀπορίαν.
Ὡ! προσωτέρω δὲν χωρεῖ ἡ τέχνη ἡ ὠραία
Θεοὺς δὲν πλάττει δυστυχῶς ἡ γενεὰ ἡ νέα! . .

Ἴδετε τὰ Ἀέτωμα αὐτοῦ καὶ τὴν Μετώπην
Ὁραῖα τεχνουργήματα ὑψίστης φαντασίας.
Ἴδετε τὸν Οἰνόμαον ἐκεῖ καὶ τὴν Στερόπην
Ἐπὶ τὸν Πέλοπα μετὰ καὶ τῆς Ἰπποδαμίας.
Τὸν Ἡρακλῆ, τὴν Ἀθηνᾶν ἐκεῖνον βοηθοῦσαν.
Τὸν Κλάδεον, τὸν Ἀλφειὸν, τὴν νύμφην Ἀρεθοῦσαν.

Ὁ Λεωχάρης ποτ' ἐδῶ, Φειδίας, Ἀλκαμένης
Καὶ Λίβων ἐπεδείξαντο καὶ τέχνην καὶ σοφίαν.
Στὰ ἔργα τῶν δὲ ἐκπληκτος, ὦ θεατὰ, νῦν μένεις
Προσφέρων στὴν διάνοιαν τὸ σέβας, τὴν λατρείαν.
Ναί! τότ' εἰς ἔργα εὐγενῆ σὲ ὤθει δάφνης κλώνος.
Τώρα ἡμᾶς παρήλλαξε δουλεία καὶ ὁ χρόνος . . .

Ἰδοὺ καὶ ὁ Παιώνιος. Τί σμίλη θαυμασία!
Ἰδὲ τὴν Νίκην του, ἰδὲ! Πῶς ἵπταται νομίζεις;
Τί τολμηρὰ ἐπίνοια, καὶ τέχνη κ' ἐργασία!
Βλέπων τὴν Νίκην θεῖόν τι φρονεῖς πῶς ἀτενίζεις.
Θαυμάσωμεν τῆς τέχνης του τὴν τόσῃν ἁρμονίαν,
Καὶ θύσωμεν θαυμάζοντες εἰς τὴν καλαισθησίαν.

Ἴδετε κόσμον ἄπειρον περικαλλῶν μνημείων
Ἴδετε τὸ Πελόπιον ἐκεῖ καὶ τὸ Μητρώον.
Ἰδοὺ τὸ Λεωνίδαϊον ἰδοὺ τὸ Πρυτανεῖον.
Ἰδοὺ ὁ Θεοκολέων, καθὼς καὶ τὸ Ἡρώον.
Καὶ τὴν ἐξέδραν ἰδωμεν, τοὺς θησαυροὺς ἐπίσης.
Ὅποίας φέρουσιν ἡμῖν ταῦθ' ὅλα συγκινήσεις!

Πὸς' ἔτι καθιδρύματα εἰσὶν ἐγνηγερέμενα.
Δόξα ἐμφαίνεται παντοῦ καὶ πλούτου ἀφθονία.
Πάντα εἰς θεῖον σύμπλεγμα εἰσι συνδεδεμένα,
Ἀγῶνες, Μοῦσαι καὶ Θεὸς καὶ τέχνη οὐρανία.
Ἀκούσατε τοὺς ποιητὰς ἔργα λαμπρὰ ἀπαγγέλλουν,
Φωτὸς ἀκτῖνας φαεινὰς στὰ ἔθνη ἀποστέλλουν.

Πλανᾶσαι. Εἰς ἰνδάλματα παλαιῖς, φαντασίαι
Ἐξήφθης κ' ἡγεῖρας ναοὺς καὶ ἱερὰ τεμένη.
Μὲ λίθων ἄμορφον σωρὸν ἀνίδρυσας μνημεῖα
Ἐνῷ ἐρήμωσις φρικτὴ ἐνθάδε ἀπομένει! . .
Καὶ ὅμως ρήγνυσι φωνῇ οἱ λίθοι οὗτοι μίαν
«Ζήτει εἰς ἔργα εὐγενῆ, θνητὲ, ἀθανασίαν.»

III

Ἐν βλέμμα ἔτι ρίψωμεν στὸ πάλαι μεγαλεῖον
Καὶ μίαν ἔτι εἰς αὐτὸ προσφέρωμεν θυσίαν.
Ἄς ἀσπασθῶμεν εὐλαβῶς τὸν χοῦν αὐτὸν τὸν θεῖον,
Καὶ ἄσμα ψάλλωμεν φαιδροὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
Αὐτὴν τὰ τρίμματα αὐτὰ, ποῦ βλέπετ' ἐσπαρμένα
Μᾶς ἔφεραν καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ Εἰκοσιένα.

I. Π. Κόκκαλης

διότι ἐκ τοῦ φρενοκομείου μου θὰ ἔλθῃ ὁ διδάκτωρ Οὐσ-
των, ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ πλη-
σίον τῆς Λιθερπούλης φρενοκομείου του. Ὡς ἀνέγνωτε, κ.
βαρόνε, ὁ διδάκτωρ δὲν ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὴν Γαλ-
λίαν ἀφίξεώς του, δυνατόν ἄρα νὰ κρατήσω τὴν ἀσθενῆ ἐν
τῷ φρενοκομείῳ μου, ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἐ-
βδομάδας ἢ καὶ ἕνα μῆνα. Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι εἰς τὸ
κατάστημά μου θὰ ἔχῃ ὅλας τὰς περιποιήσεις. Ἡ γυνὴ, ἣν
θέλω ἀποστείλῃ ὑμῖν τὴν ἐσπέραν, θὰ ἦναι εἰδικῶς προω-
ρισμένη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ'
ὃν θὰ διαμείνῃ ἐν Ὡτέιλ.

— Εἶμαι πεπεισμένος, κ. βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ Δεσιμαίζ,
ὅτι ἡ Λουκία Γλανδάς θὰ τύχῃ παρ' ὑμῖν ὅλης τῆς περι-
θαλφῆς τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ἡ συμφορὰ τῆς.

— Δύναμαι ἤδη, κ. βαρόνε, νὰ ἴδω τὴν ἀσθενῆ;

— Βεβαίως. Εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, κύριε
διδάκτωρ.

Ἡ Ζεννὺ καὶ ὁ ὑπρέτης ἤκουσαν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν,
μόλις δὲ ὁ βαρόνος καὶ ὁ ψευδοῦς ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης
καὶ ἡ Ζεννὺ εὗρίσκετο πλησίον τῆς μαγείρου, ὁ δὲ ὑπρέ-
της πλησίον τοῦ ἡνιόχου, ὅπως ἐπαναλάθωσιν ὅτι εἶχον
ἀκούσει.

Ἡ Λουκία καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς ἔπαιζεν ὡς
παιδίον διὰ τῶν δακτύλων. Ἡ εἰσοδὸς τῶν δύο ἀνθρώπων
εἰς τὸν κοιτῶνα ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐνασχολήσεώς

τῆς. Ἐγερθεῖσα καὶ προσβλέψασα κύκλῳ μετὰ δειλίας ἐ-
πλητίασε τὸν Βλαϊρὼ καὶ εἶπε μυστηριωδῶς:

— Εἶδετε τὸ μαῦρον πτηνόν;

— Σᾶς ἐρωτᾷ ἐάν εἶδατε τὸ μαῦρον πτηνόν, εἶπεν ὁ βα-
ρόνος μεταφράζων τὰς ἀγγλικὰς λέξεις. Τὸ μαῦρον πτηνόν!
Πάντοτε ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μαύρου πτηνοῦ. . . Μάτην προσε-
πάθησα, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω.

— Μὴ τοῦ πῆτε πῶς εἶμαι ἐδῶ, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία.
μὲ ζήτει, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' εὕρῃ. Ἄ! Ἄ! Ἄ! δὲν θὰ μ' εὕρῃ!
ὑπέλαβεν ἄδουσα.

Καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ διὰ τῶν δακτύλων τῆς.

— Κρίμα ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Βλαϊρὼ, ναὶ κρίμα. . . Ἐν
τόσον θελξικάρδιον πλάσμα!

— Ποτὲ δὲν κάμνει θόρυβον, εἶπεν ὁ βαρόνος, μόνον
διασκεδάζει καθὼς τώρα διὰ τῶν δακτύλων τῆς. Ἡμερὴ
τρελλή, καθὼς βλέπετε.

Ὁ Βλαϊρὼ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ ἡρεμία, μανία εἶνε πολλά

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

Ἦ ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν προχθὲς ἀρξάμενη καὶ σήμερον λαβούσα πέρας ἐπὶ ληστείας δίκη κατὰ τοῦ ἐκ Θεσσαλίας Α. Παλαβοδήμου, διεποικίλε πῶς τὴν μενοτονίαν, ἐν ἣ πρό τινας διάγομεν, ἐνεκα τῆς τακτικῆς ἐκδικάσεως κλοπῶν καὶ ἀποπειρῶν, αἵτινες εἰσὶν ἴσαι ἀπαλλάκτοι ἢ μία τῇ ἐτέρᾳ.

Εἶνε τὸ ἀληθές, ὅτι μεταξὺ τῶν στερεοτύπων αὐτῶν δικῶν, εἰσέφρησαν, ὡς παροράματα, καὶ τινες ζωοκλοπαὶ ἐκ Νάξου, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ οὐχ ἦντον εἰς στερεότυποι διὰ τὸ Δικαστήριον τῆς Σύρου.

Τὸ Πλημμελειοδικεῖον κατὰ Σάββατον ἀπαυδᾷ καταδικάζον Μπαρδάνιδες, Ζαζάνιδες, Προμπονάδες, Πιτίλιδες, Ζευγολίδες, Πρωτοκοταρίους, Κουνιτοπούλους, καὶ ἄλλους, ὧν τὰ οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἀδιασπᾶστος φαίνονται συνδεμένα μετὰ τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς νόμου, ὡς περιστάσεις αὐτοῦ. Ἐάν δὲ κατ' ἐξαιρέσιν καὶ παρὰ τοῦ Κακουργιοδικείου ἐδικάσθησαν ζωοκλέπται τινες, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν σύντονον καταδίωξιν, ἣν ἐπ' ἐσχάτων μετήλθε κατὰ τῶν Νάξιων ζωοκλόπων ἢ τε Εἰσαγγελίᾳ καὶ ἢ Ἀνάκρισις, ἀπόρροια τῆς ὁποίας ἐσεται, ἢ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἐγκλήματος ἢ ἐξαφάνισις τῶν Νάξιων πολιτικῶς.

Ἄλλ' ἐπὶ τὴν ληστείαν τῆς σήμερον.

Ἰδοὺ τί ἀπεδείχθη κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν διαδικασίαν.

Ὁ ἐκ Κοκκινῶν Ἀπόστολος Παλαβοδήμος, εἰς τῶν μοιραίων ἐπαναστατῶν τῶν ἐτῶν 1879 καὶ 1880, καὶ μετὰ τὴν κατὰ πῦριν τῆς Θεσσαλικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ περὶ παραχωρήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν πρωτοκόλλου γόητρον αὐτὸς εὕρισκων ἐν τῷ τῶν ὁρέων βίῳ,

μὴ δυνάμενος ὁμῶς νὰ δικαιολογῇ πλέον ἐπανάστασιν κατὰ τὴν μὴ ἐξυπακουομένην ἐν Ἀλμυρῷ Τουρκίαν, ἐπανεστῇ κατὰ τῆς τάξεως, κατὰ τῶν νόμων, κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ περιουσίας τῶν χριστιανῶν καὶ ἤρξατο κατὰ τὸ 1881 αἰχμαλωτίζων τοὺς χριστιανούς καὶ ζητῶν λύτρα παρ' αὐτῶν, κηκοποιῶν αὐτοὺς καὶ φθειρῶν τὰς περιουσίας των, καταστὰς τέλος μετὰ τῶν συντρόφων του ἡ μάλιστα καὶ τὸ φρόνητρον τῶν μερῶν ἐκείνων, μάλιστα οὐ, συντελεσθείσης τῆς προσαρτήσεως, συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη ἐπὶ παραβάσει ὁρισμένων ἀρθρῶν τοῦ Ὁθωμανικοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐκτὸς τῆς συνήθους καὶ λίαν κατεργάρικης ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου, ἰσχυρισθέντος ὅτι, ἐλήστευσεν, ὑπὸ φιλανθρωπίας, ἐκάκωσεν, ὅπως κολάσῃ τοῦ; προδότας, ἐκλεψεν, ὅπως εὐεργετήσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἐφθειρεν ὅπως ἐξοντώσῃ τὴν Τουρκίαν, καὶ ἐβασάνισεν, ὅπως βιάσῃ αὐτὴν πρὸς ταχεῖαν τοῦ πρωτοκόλλου ὑπογραφὴν, ἡ δίκη αὕτη τοῦτο ἐνεῖχε τὸ ὠραῖον καὶ περιεργόν, ὅτι οἱ Ἑλληνας Σύμβουλοι καὶ Ἑνορκοὶ κατ' αὐτὴν ἦσαν τόσοι Ἀζάδες καὶ Καδῆδες, Ἀρχηκαδῆν—Προϊστάμενόν των—ἔχοντες τὸν τίτλον Νικ. Ἀγγελιδῆν. Διότι ἐδίκασαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Τουρκικῶν Νόμων, οὓς ὁ Παλαβοδήμος ἐν τῇ παλαβάδᾳ του παρέβη.

Μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν, δι' ἧς ὁ κατηγορούμενος ἐκνήρυχθη ἔνοχος ληστείας, ἡ ὑπεράσπισις προέταξεν ἑνστάσιν ἀναρμοδιότητος, ἅτε προκειμένου περὶ ἀλλοδαποῦ, κατ' ἀλλοδαποῦ ἐν ἀλλοδαπῇ, πρὸ τῆς προσαρτήσεως, ἐγκληματήσαντος, καὶ ἐτέραν ἑνστάσιν ἀκέρου των προκομιζομένων ἐν μεταφράσει Ὁθωμανικῶν Ποιν. Νόμων, οὓς ὁ συνήγορος κ. Τόμαν ἠρνήθη ὄντας ἐν ἰσχύϊ, ἅτε ψευδῆς ἐπὶ Ἀντζούλ—Χάν (:), ἐνῶ ὁ Χατζῆ—Μουράτης (:)—Σουλτάνος τῆς ὑπερασπίσεως—ἀντεκατέστησεν αὐτοὺς.

καὶ ἐζήτησε νὰ θερμάνῃ αὐτὸ, νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν διὰ τοῦ χλιαροῦ ἐμφυσήματος τῆς πνοῆς τῆς.

— Τί κάμνει ; ἠρώτησεν ὁ Βλαίρῳ χαμηλοφώνως.

— Δὲν βλέπεις ; κύρε μὴ μύγα μισοπεθαμένη καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἀναζωογονήσῃ ἐλπίζουσα βεβαίως ὅτι μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ πετάξῃ. Τοῦτο εἶνε μία τῶν διασκεδάσεών τῆς. Τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν ἴσως καὶ περισσότερον διασκεδάξῃ ὥτω, μέχρις ὅτου ἄλλο εὐτελές ἀντικείμενον ἀπορροφήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς.

— Κατὰ τὰ λεγόμενά σας καὶ ἐξ ὧν βλέπω, κ. βαρόνε, αὕτη εὐκόλως θὰ προφυλαχθῇ.

Οἱ δύο ἄθλιοι ἀπεσύρθησαν, ἀφίσκοντες τὴν δυστυχῆ παρὰ φρονα νὰ ἐξακολουθῇ τὸν ἔργον τῆς ἐξαναστάσεως.

ΔΕ'

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΠΕΣ

Ὁ βαρόνος ὠδήγησε τὸν Βλαίρῳ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τοῦ ὁποῦ κλείσας τὴν θύραν χάριν προφυλάξεως ἀνῆρτησε βαρὺν τάπητα.

Ὁ Βλαίρῳ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἀνεστράφη, ἐξέτεινε τὰς κνήμας του καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Λοιπὸν, κ. βαρόνε, ἐπαίξα καλὰ τὸ πρόσππον γηραιοῦ ἱατροῦ φρενολόγου ;

— Ἐντελέστατα. Γνωρίζετε ὅτι πρὸς στιγμὴν ἀνησύχησα. Δὲν σὰς ἐγνώρισα.

— Ἀλήθεια ;

— Μὰ τὴν τιμὴν μου ! Ἀκούσατε λοιπὸν, δὲν ἐγνώριζα ὅτι μπορούσατε νὰ ὑποκρίνεσθε σὰν τὸν Πρεβὸ ἢ σὰν τὸν Σαρμπὸν τῆς γαλλικῆς κωμωδίας ; ἔπειτα δὲ ἡ λευκὴ αὐτὴ κόμη καὶ τὸ ὑπογένειον, αὕτη ἡ κοιλιὰ, ἡ ἐνδομασία, τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ὕψος καὶ ἡ μεταμορφωμένη φωνή σας. . . Πιστεύω, κ. ἱατρεῖ, ὅτι ἄλλοι θὰ ἠπατώντο.

— Ἐκάμετε ὅ,τι συνεφωνήθη ;

— Ἀκριβῶς.

— Πῶς κατέπιον τὴν πικρίαν ;

— Ὡχι καλλίτερα.

— Καλὰ.

— Ἐθαύμασα μάλιστα μὲ πόσῃν εὐκολίαν ἐπέισθησαν.

Ὁ Βλαίρῳ ἐμεῖδισε μειδίαμα διαβολικόν.

</